

Råsko peab iggaüks täitma.

Prildriko II. kammertener astus hommiko fel nelli funninga maggamisse kambre, tedda ðhto antud fässö járrel üllesärratama.

„Lasse mind veel nattoke hingata, ma ollen alles üsna unnine.“ — Teie funninglik förgus on mind fäsknud sel aial tussa!“ — „Agga veel üks werand tund, ütlen minna sulle.“ — Ei herra, mitte ennam üht minuti, fel on jubba nelli, ja se aeg Teie förgussel käes, üllestõusta.“ — „Hea kül，“ ütles funningas ennast jallale aiades: „sinna oled üks wahwa mees, minna armastan sedda, kui råsko täieste täidetakse.“

Rulla någgo, mussa maggo.

„Wiiskümmend aastat on mõda läinud,“ ütles Abderahmen III, „sest aiaast kui ma Ralihw (Muhameti järgminne) ollen; rifkust, rõmo, au, keik ollen ma maitsenud ja sanud. Teised funningad piddasid must lugugu, kartsid ja kaetsesid mind. Mis iai innimenne sowida wõib, olli mulle taewast antud.

Sel pitkal õnne aial ollen ma neid pâivõi luggenud, mil ma ennast tööste õnneka tundsin ollered. Neid olli nelliteisküümme päwa. — Sureliffud, õppige sest ma ilma surust ja ello mõistma.“

Ussf ehet mitte, ãrra wea kihla.

Üks jallamees, kelle tasfud ja föht tühhi olli, tussi förtsi ja laskis ennesele wisi pârrast sùa ja juu anda. Peale sôma hâkkas jutto teggema, mis sün üks junkur maf sab, kui ta tallomehhele liga teinud; — paljo kubjas, kui ta teomeest sùta peksnud? Körtsmif kostis: üht trahvitakse kümne ja teist wile rublade koupa. — Kui jodifud förtsis tulitsewad, paljo need mafswad?. Need sawad nahha peâle, ütles förtsmif. — „Agga paljus maf sab üks förwa hoop?“

„Üks rubla,“ vastas förtsmif.

„Noh, anna siis mulle üks lops, mul ei olle rahha mafsa, ja mis hoop rohkem wâart, se jaggo rahha loe mulle taggas!“